

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μνηαλά!

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξουπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδραπνέει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ ὅταν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δλην — δίχω; νάξια κι' ἐντροπήν.

Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φεῖδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ἐβδόμη Ὀκτωβρίου κι' εἰκοστή,
Κυβέρνησις τρώντι σεβαστή.

Δεκαπέντε καὶ τρακόσα
κι' ἡ Ἑλλὰς σκιρτᾷ γελῶσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Καὶ τέλος πάντων ἔγινε;
Φ. Δὲν ξέρω, Περικλέτο.
Π. Δὲν ὑποθέτεις τίποτα;
Φ. Βεβαίως ὑποθέτω.
Π. Πάλι μοῦ εἶσαι πρόβλημα, βρε μασκαρά, καὶ γρίφος.
Φ. Σοὺ ὁμιλῶ, βρε Περικλῆ, με τῆς «Πρωίας» ὕφος.
Π. Στὴν πόλιν διεδίδετο κι' ἐφώναζε καθεὶς
ὡς ὁ Τρικούπης ἔδωσε παραίτησιν εὐθύς,
ἐκ τούτων δὲ ὑπέθεσεν ὁ μέγας Ναπολεὼν
ὡς ὁ Τρικούπης ἄφησε τὴν ἐξουσίαν πλέον.
Ὅποταν δὲ ὁ Βασιλεὺς, ὅτ' ἀνόμιμα ὑπέκων,
τὸν τροπαιοῦχον Θεόδωρὸν ἐκάλεσε κατ' οἶκον,
τότε ὁ Πρωτοκάθεδρος, ἐλθὼν εἰς τὸ Παλάτι,
ὑπέθεσε καθ' ἑαυτὸν πῶς ἴσως τρέχει κατ'.

Ὅταν δὲ πάλιν, Περικλῆ, ὁ Ἄναξ τῶν Ἑλλήνων
ἐμπρὸς ὅτ' ὁ λαοπρόβλητον τὴν κεφαλὴν του κλίνων,
τοῦ ἔδωσε τὴν ἐντολὴν Κυβέρνησιν νὰ κἀνῃ,
μόλις καὶ τότε ἐπίστευτε ὁ νοῦς τοῦ Δεληγιάννη
πῶς προσεκληθῇ ἀληθῶς Πρωθυπουργὸς νὰ γίνῃ,
καὶ ἄρχισε σιγὰ σιγὰ νὰ ξεροκαταπίνῃ.
Κι' ἐζήτησε τριήμερον πρὸς τοῦτο διορίαν
καὶ πάραυτα τὴν ἔλαβε χωρὶς ἀργοπορίαν,
κι' ὁ Θεοδωράκης ἔφυγε μετὰ τὴν καρότσα τότε,
ἀλλὰ τὸν εἶδαν καθ' ὁδὸν καμπόσοι πατριῶται
καὶ τὸν ἐζητωκραύγασαν κι' ἐφώναξαν «Κορδόνι,
μαῦρ' εἶναι νύκτα στὰ βουνά κι' ὁ Ἀγγλος τὰ κορδόνει».
Κι' ἐκεῖνος ἐχαιρέτησε μετὰ τόσας ὑποκλίσεις
κι' ἐκάλεσε ὅτ' ὁ σπῆτι του τοὺς πρῶτους ἐν τοῖς ἴσοις,

κι' αμέσως όλοι έτρεξαν με τόσο βογγητό
κι' ό Θεόδωρος κρυφά κρυφά τούς είπε τό και τό,
και τότε κάπως άρχισε καθείς νά υποθέτη
για τό Χαρτοφυλάκιον πώς γίνεται μελέτη.
Κι' ή τρεις ήμέραις 'πέρασαν κι' ό Θεόδωρος άκόμα,
ούκ ήν φωνή κι' άκρόασις από κανένα στόμα,
κι' ό Βασιλεύς άδημονεί και δός του πήγαιν' έλα,
κι' άπ' τό Τατόι έρχεται και 'στήν κορφή κανέλα.
Μά ήλθε και τό Σάββατο κι' επέρασε και τουτό
κι' ό Βασιλεύς, βρέ Περικλή, πολύ συνωφροούτο,
και ήλθε κι' ή Κυριακή κι' επέρασε κι' εκείνη
κι' ό Βασιλεύς επρόσμενε τί διάβολο θά γίνη,
μά κι' ή Δευτέρα έρχεται και σάν πουλί πετᾷ
κι' ό Θεόδωρος τούς 'Υπουργούς άκόμη μελετᾷ,
άλλά κι' ή Τρίτη άρχισε νά γλυκοξημερώνη
και τότε πιά ό Βασιλεύς εφώναζε «Κορδόνι».
Τήν δε Τετάρτην, Περικλή, περί τό μεσημέρι
προσηλθεν ό Θεόδωρος με 'Υπουργών άσκέρι,
και παραθύρων και θυρών έρμητικώς κλεισμένων
τόν μέγαν όρκον ώμωσε τόν καθιερωμένον,
και τόν Μεγαλειότατον και πάντας βεβαιώνει
πώς τώρα τό Ρωμαίικο θά πάη σάν Κορδόνι.
'Αλλ' όμως έστεκε παρών εκεί κι' ό Μυταράς
κι' έβλεπε τά γενόμενα κι' αύτός ό φουκαράς,
κι' εκούνα τό κεφάλι του κι' έστέναζε κι' επόνει
και μόνος από μέσα του εφώναζε «Κορδόνι».
Κι' άφού τόν όρκον έδωσε καθ' όλην τήν εντέλειαν
αμέσως όλ' οι πετεινοί κι' έδω και 'στήν Δεκέλειαν
μ' ένα δξύν λαρυγγισμὸν Κορδόνι εκάκτισαν
κι' οι δούλοι κι' οι ελεύθεροι από χαρά 'λαχτάρισαν,
κι' εγλύκανε και ό καιρός και τό φτωχό Ρωμαίικο,
και σάν πεπόνι έγινε, βρέ Περικλή, μουλκείο.
Π. Και τέλος πάντων έχομεν Κυβέρνησιν;
Φ. Δέν ξέρω...
εις τήν «Πρωίαν» διάβασε νά 'δῃς τά περαιτέρω.
'Αλλά για νά παραιτηθῇ ό πρίν Πρωθυπουργός
эк τούτου καταφαίνεται εις πάντας έναργῶς
πώς έχει ό Θεόδωρος τήν πλειονοψηφίαν
και τώρα οι Τρικυπικοί θά πάθουν άτροφίαν.
Και για νά βάλουν τήν 'Ελλή 'στό ξύδι και 'στ'άλατι
κι' ό Κορδονάτος ό μακρύς νά πάη 'στό Παλάτι,
σημαίνει πώς ό Βασιλεύς τούς χωρατάδες άφησε
και Σύμβουλον τόν Θεόδωρην νά κάμη άπεφάσισε.
Και για ν' ακούης νά βρωμούν τῶν πρίν χορτάτων χνώτα
του Βαρελίδη τάγαθά επέρασαν τά πρώτα,
και για νά τρώγῃ σήμερα ό Βαρελίδης φάβα
αυτό θά 'πῃ πώς σίγουρα διώρισαν τόν Κάββα,
και για νά διορίζεται ό κάθε Κορδονάτος
μου φαίνεται πώς κυβερνᾷ ό Θεόδωρος τό κράτος.
Π. Λέγε, μωρέ, και μ' έσκασες...
Φ. Τί νά σοῦ 'πῶ, κασσίδη;
έγώ δέν ξέρω τίποτα, ό κόσμος διαδίδει.
Π. Τό 'Υπουργεῖον έγινε;
Φ. Βεβαίως δίχως άλλο,
έν τούτοις όμως, Περικλή, άκόμη άμφιβάλλω.

Π. Γιατί, βρέ, τόν ανήξερο και τόν κουτό μου κάνεις;
Φ. Κατήντησα Πυρρωνιστής καθώς ό Δεληγιάννης...
άλλ' όμως ταύτης τῆς Σχολῆς και σε θά κάμω μύστην,
νά υποθέτης πάντοτε χωρίς νά δίδης πίστιν.
Βλέπε τά πάντ' άμφίβολα καθώς τόν Θεόδωρην...
εις όλα τό ενδέχεται, τό ίσως, τό 'μπορεῖ...
τό 'Υπουργεῖον έγινε ως λέγεται 'στά πλήθη...
καθάπερ διαδίδεται, καθά διεθρυλλήθη...
μεταχειρίζου σχήματα στρυφνά και μπερδεμένα,
τά πάντα πιθανότατα, πλὴν βέβαιον κανένα.
Τοιουτοτρόπως άρχισε τά πράγματα νά κρίνης
κι' έν μόνον έχει βέβαιον, τό ξύλο ποῦ μου δίνεις.
Π. Λοιπόν δέν έγινε, μωρέ;
Φ. Ίσως... 'μπορεῖ... θαρρῶ...
ὡς πλέον τι τοῦ πιθανοῦ τό πρᾶγμα θεωρῶ...
Π. Δέν έγινε;
Φ. Πρὸς τό παρὸν κανείς δέν άμφιβάλλει...
Π. 'Όρσε λοιπόν, Πυρρωνιστή, καμπόσας 'στό κεφάλι.

Καντάδες 'Υπουργῶν μ' ἤχον ταχὺν κι' άργόν.

('Ο Φασουλῆς κι' ό Περικλῆς, οι δύο λαοπλάνοι,
με ὄργανα διάφορα τραβοῦν 'στοῦ Δεληγιάννη.)

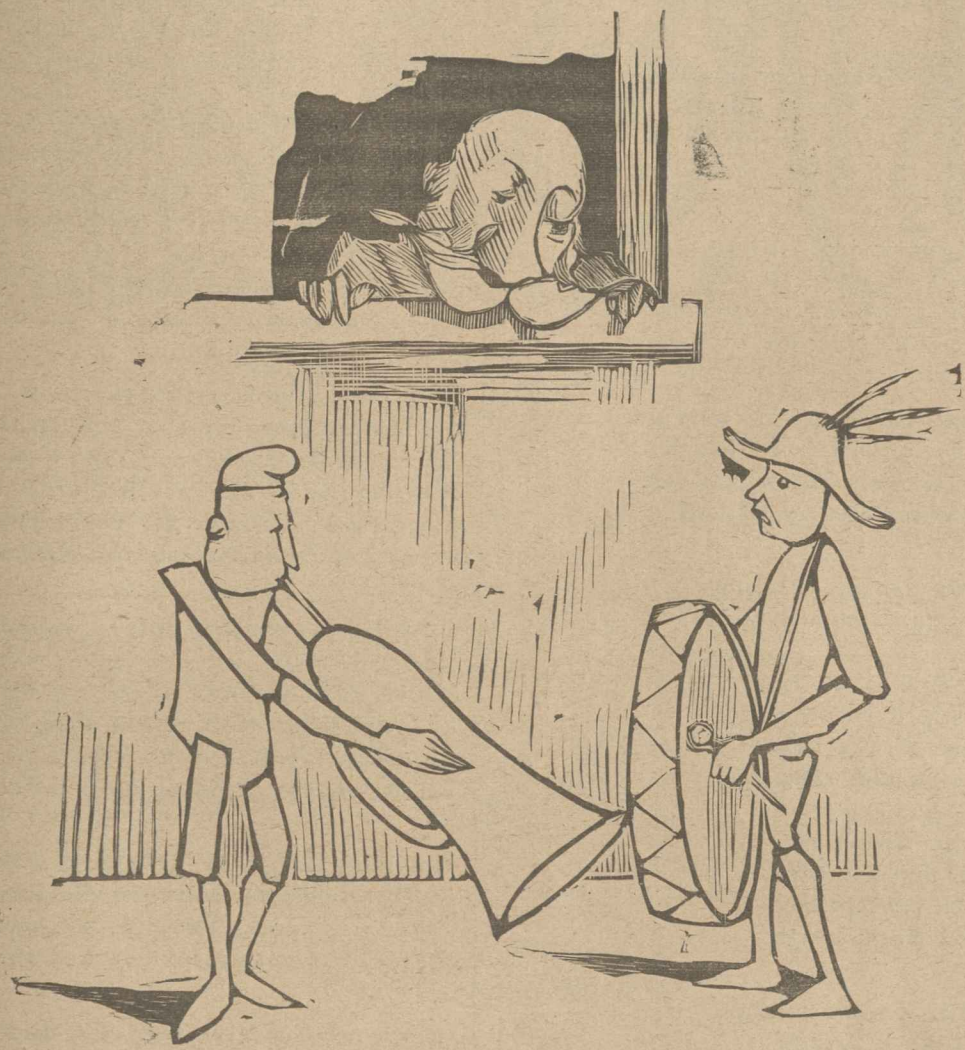
Φ.—Πρόβαλε 'στό παραθύρι, Θεοδωράκη, Θεοδωρῆ...
βγάλε μας κανένα λόγο και μὴν κάνης τόν βαρύ.
Τώρα ποῦθαλεις μεγάλη σακαράκα μέσ 'στη μέση
έλα δώσε μας ρουσφέτια και καμμία φωροθέσι...
Σε τιμούμεν, σε ύμνοῦμεν και οι δύο μας μαζί...
εις τόν άπαντα αἰῶνα ό Θεόδωρος νά ζῇ.

Π.—Πρόβαλε 'στό παραθύρι, Θεοδωράκη κοτσονάτε,
φαβορίτα ζηλεμένη, Σακαράκα Κορδονάτε.
Και οι δύο μας περπατοῦμε με παπούτσια τρυπημένα,
και τήν φτώχεια μας γνωρίζεις και τά χάγια μας τά ξερεῖς...
ήλθες κι' έλαμψε ό κόσμος κι' έρωτισθησαν για σένα
τ' 'Αναφιώτικα, τό Κέστρο, κι' ό γνωστός 'Αη-Σιδερίτης.

Φ.—'Ηλθες κι' έλαμψε ό κόσμος κι' ή Αὐλή τῶν 'Ανακτόρων
κι' έσαλεύθ' ή Συμμαχία τῶν τριῶν Αὐτοκρατόρων.
'Υπουργός επὶ τῶν ὀπλων τό σπαθί 'στό χέρι πέρνει
κι' όλ' ή Δύσις σε τρομάζει, μά κι' έγώ σε παρατρέμω...
ὅπου μᾶς βρωμᾷ μπαροῦτι μᾶς χαρά τά καταφέρνεις
με τά ἤξεις οὐκ άφήξεις και οὐ θνήξεις έν πολέμῳ.

Π.—'Ηλθες κι' έλαμψε ό κόσμος, Ναπολέων Θεοδωρῆ...
νά! ρουκέταις, νά! κουμπούραις, νά! ζουρνάδες και χορῶν...
Κάθε τόσο σήκωνέ μας εις τό πόδι άρον άρον
κι' όλονέν τοῦ Βερολίνου τό Συνέδριον κοπάνει...
ήλθες κι' έπιασε τρεμουλα τόν Σταμπούλωφ τῶν Βουλγάρων
και ό διόλογος τοῦ 'πῆρε τόν πατέρα και τήν μάνα.

Φ.—Πρόβαλε 'στό παραθύρι, κι' οι πιστοί σου Βουλευτάδες
ὅσοι έρχονται άπ' έξω τροπαιοῦχοι νικηταί,

απ' εἰς διαβαίνουν πρώτα για νά πάρουν τήν εὐχή σου
και τά σχέδια ν' ακούσουν και τά λόγια τά μεγάλα...
εἰς φρεσὶν τούς σπαθᾶτους ή μεγάλυμος ψυχὴ σου
και παντοῦ τὸν τρόμον χύσε με τό Πένα και τό Πάλα.

Π.—Πρόβαλε 'στό παραθύρι, σὺ τό φίλε τοῦ Μωριᾶ,
νὰ μᾶς δώσης για τήν Κρήτη μᾶς μικρὴ παρηγοριά.
Με 'στά νά μεγαλεῖα και τὰς τόσας σου τιμὰς
νὰ ἀρίστης κανενός μας τήν φαμήλια νά πεινάσῃ...
Θεοδωρῆ, έλέησε μας και άγάπησε κι' ευχῆς
σάν φίλο Κορμαντζο, σάν τόν Κάββα τόν Θανάση.

('Στοῦ Δεληγιάννη πᾶνε
και πῶ πολλὸ κτυπᾶνε.)

Φ.—'Ω μπατζανάκη τοῦ Καραπάνου,
ὦ Λεωνίδα, χρυσέ λεβέντη,
γαμβρὸ πλουσίου ὑπερηφάνου,
ένός Χρηστάκη, ένός 'Εφέντη.

Σ' ύμνοῦν οι κάμποι, σ' ύμνοῦν οι λόγγοι,
και σε δοξάζει τό Μεσολόγγι
με τά πετάλια και με τούς σπάρους,
ποῦ ξετρελλαίνουν φαγάδες γλάρους.

Π.—'Εχεις και στήθος, έχεις και γλώσσα,
έχεις και γνώσι, μάχεις και γρόσα,
κι' ό,τι καθένας καλό σοῦ 'πῇ
για σε ταιριάζει, ὦ Τσελεπή.

Κι' ό Περικλέτος για σένα χαίρει,
λαχὲς και δούλος έμπρός σου θᾶναι...
σφίξε τήν πένα καλά 'στό χέρι
και κάθε μπέστη τουλοῦμι κάνε.

(Γρέχουν και 'στον Καραπάνου
μετὰ φλογερῶν παιάνων.)

Φ.—'Ω μπατζανάκη τοῦ Λεωνίδα,
ποῦσαι καμάρια για τήν πατρίδα,

καὶ τί ἀξίζεις τὸ ξέρον ὅλοι
καὶ τὰ Τραμβάυ ποῦχες ὅτῃν Πόλι.

Ἐσὺ ποῦ ἔλεγες αὐτὸν τὸν τόπο
πρωτομουφλούζαρο καὶ χρεωκόπο,
σύ τῶρα πλούσιο κι' ἐμένα κάνε
καὶ ψύλλους ὅτ' ἄχυρα ζήτα καὶ πλάνε.

Π.— ὦ μπατζανάκη τοῦ Λεωνίδα,
ποῦ τὴν ἀλήθεια τὴν λὲς χονδρή,
τὰ δῶ σου μάτια κάμε γαρίδα
πρὶν ἔμπουν κλέφταις μέσ' ὅτῳ μανδρί.

Σκοῦξε καὶ φώναξε μὲ τὴν φωνή μας,
ταῦτά σου σήκωσε, κύρ Καραπάνε,
τρέχα κι' ἐπήρανε τὸ λαγυρνὶ μας
καὶ λάσπη τόκοψαν καὶ πᾶνε πᾶνε.

(Ὅτῳ Ζαήμη πηλαλοῦν
καὶ χορεύουν καὶ γελοῦν.)

Φ.— Ἐβγα νὰ σὲ δῶ,
ποῦχες τόσαις χάρες,
καὶ σὲ τραγουδῶ
μὲ χρυσκὶς κιθάραις.

Γιὰ Δικαιοσύνη
θὲς λαγοῦ αὐτίχ
καὶ γρηγοροσύνη
καὶ ἀητοῦ ματιά.

Π.— Μή, Ζαήμη, τρέμης,
κι' ἂν ἡ ζυγαριά,
ποῦ σοῦ δὶν' ἡ Θέμις,
σοῦ φανῇ βαρειά,

Κύττα μὴ σοῦ φύγη...
ντοῦρος νὰ σταθῇς,
μὴ καὶ σύ ὅτῳ ζύγι
ξύκιος βρεθῇς.

(Καὶ ὅτῳ Κουμουνοῦρο πᾶνε,
ποῦ πολὺ τὸν ἀγαπᾶνε.)

Φ.— Γεῖά σου Κώστα, τῆς Μάνης ἀσίκη,
σὲ κυττάζω τοῦ ἔθνους πιλότο...
τῶρα βάρκα, μαοῦνα, καίκι,
τῶρ' ἀρμάδα, τορπίλλη, μπουρλότο.

Π.— Βάστα, Κώστα, καλὰ τὸ τιμόνι,
γιατὶ μαύρη φουρτοῦνκ πλακώνει...
Βάστα, Κώστα, σ' αὐτὸν τὸν Σιρόκο...
ἔγλα λέσσα κι' ἀμόλα τὸ φλόκο

Φ.— Γεῖά σου, Κώστα, καὶ πέτα ταχύς...
ρίχνω συμπάρα κι' ὀπίσω κι' ἐμπρός,
καὶ σοῦ εὖχομ' ἐξ ὅλης ψυχῆς
καὶ βαρβάτος νὰ γίνῃς γαμπρός.

(Καὶ ὅτῳ Γεροκωστόπουλον τὸν Ἀχιλλέα πᾶνε
καὶ μία Φυσαρμόνικα κι' ἓνα μπουζοῦκι σπᾶνε).

Π.— Ἐβγα, Γεροκωστόπουλε, καὶ σύ ὅτῳ παραθύρῳ,
τῆς Πάτρας διχμντόπετρα καὶ διαλεκτὸ ζαφεῖρι.
Ἐβγα τῆς Φυσαρμόνικας γλυκὸ ν' ἀκούσῃς ἦχο,
ἔβγα ἐσὺ ποῦ ἔβγαλες τὸν Καννακῆρ μαῦρο,
ποῦ τὸνομά σου εὐκολα δὲν ἔρχεται ὅτῳ στίχῳ
καὶ μὲ τῆς ἔξη συλλαβαῖς τὸν διάβολό μου θαῦρω.

Φ.— Ἐβγα, Γεροκωστόπουλε, καμάρι Πατρινό,
ὅπου τὴν Πούλια μαύρισε καὶ τὸν Λυγερινό.
Μὲ τῆς Παιδείας τὴν φωτιά καὶ τὴν ἀγάπη φλέγεται
κι' ἔχεις κοιλιὰ πελεκητὴ κι' ἔχεις φωνὴ μὲ μέταλλα...
μὰ σήκωσε τὴν φτέρνα σου σὰν Ἀχιλλεύς ποῦ λέγεται
καὶ δὸς τῆς μιὰ εἰς τὸ καρρὶ καὶ ἄλλη μιὰ ὅτῳ πέτα.

Π.— Μεγάλος γὰρ τὰ Γράμματα ὁ πόνο, κι' ὁ καὶ μὴ
μὰ δὸς κι' ἐμᾶς τὸν κόπο μας ὅ,τ' εἶναι ὀρισμός σου,
καὶ μὴ μᾶς ἀπάψης, Ὑπουργέ, μιὰ συγγενὴ Δασκάλῳ,
ἀλλέως κατρακύλημα θὰ φᾶς ἀπὸ τὴν σκάλα.

(Εἶπαν αὐτὰ ὁ Περικλῆς κι' ὁ Φαουσουλῆς τὰ ἡδύονα
καὶ τρέχουν εἰς τὰ σπήτια τῶν φωνάζοντες «Κορδόνι»)

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐμπρὸς ὅτῳ «Ἀκροπόλεως» τὴν Χαλιμᾶ ριχθῆτε,
ἂν θέλετε ἀληθινὰ νὰ εὐχαριστηθῆτε.

Ἡ Χαλιμᾶ ἡ ξακουστὴ μὲ παραμύθια χίλια,
ἡ Χαλιμᾶ ἡ ὡμορφὴ μὲ ζάχαρι ὅτῳ χεῖλια,
ὅπου διαβαίνουν γύρω τῆς ὀντάδες καὶ σεράγια
κι' ἀφρόπλαστὰς Χανούμισσας μὲ τῆς ἀγάπης μάγια,
μὲ τοῦ σεβντᾶ ὀνειράτα, μὲ τοῦ σεβντᾶ σεκλέτια,
μὲ χίλια δῶ ροδόσταμα, μὲ χίλια δῶ σερμπέτια.
Ἐμπρὸς ὅτῳ «Ἀκροπόλεως» τὴν Χαλιμᾶ ριχθῆτε
καὶ ὅλοι κι' ὅλαι σας γι' αὐτὴν λεπτὰ μὴ λυπηθῆτε.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ὅτῳ σπῆτί μου ἀνέβη,
ὅτῳ Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — δῶ ὅτῳ λάδι τρεῖς ὅτῳ ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χίρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πρεσβτερίου κονιορτὸς πολὺς.